SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE CHRISTINE STIX-HACKL, predstavljeni 18. maja 2006 [1]

I – Uvod

1. V tem postopku za predhodno odločanje Verwaltungsgericht Sigmaringen Sodišču predlaga, naj razloži člen 7 Uredbe (EGS) št. 857/84 [2], kakor je bila spremenjena z Uredbo (EGS) št. 590/85 [3], in člen 7 Uredbe (EGS) št. 1546/88 [4].

2. V tem primeru gre za vprašanje preostanka referenčne količine mleka pri prostovoljni razvezi zakupne pogodbe s strani zakupnika, pri čemer zakupodajalec ni niti proizvajalec mleka niti nima namena začeti proizvajati mleko ali nadaljnjega dajanja v zakup proizvajalcu mleka.

1 – Jezik izvirnika: nemščina.

2 – Uredba Sveta (EGS) št. 857/84 z dne 31. marca 1984 o temeljnih pravilih za uporabo dajatev v smislu člena 5c Uredbe (EGS) št. 804/68 v sektorju mleka in mlečnih proizvodov (UL L 90, str. 13).

3 – Uredba Sveta (EGS) št. 590/85 z dne 26. februarja 1985 o spremembi Uredbe (EGS) št. 857/84 o splošnih pravilih za uporabo dajatve iz člena 5c Uredbe št. 804/68 v sektorju mleka in mlečnih proizvodov (UL L 68, str. 1).

4 – Uredba Komisije (EGS) št. 1564/88 z dne 3. junija 1988 o izvedbenih določbah za dodatne dajatve v skladu s členom 5c Uredbe (EGS) št. 804/68 (UL L 139, str. 12).

II – Pravni okvir

A – *Pravo skupnosti*

3. Zaradi presežka proizvodnje mleka v Skupnosti je bila leta 1984 z Uredbo Sveta (EGS) št. 856/84 z dne 31. marca 1984 o spremembi Uredbe (EGS) št. 804/68 o skupnem trgu za mleko in mlečne proizvode [5] sprejeta ureditev za dodatne dajatve za mleko. V skladu s členom 5c Uredbe Sveta (EGS) št. 804/68 z dne 27. junija 1968 [6], kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 856/84, se dodatna dajatev naloži na količine mleka, ki presegajo določeno referenčno količino.

5 – UL L 90, str. 10.

6 – Uredba o skupnem trgu za mleko in mlečne proizvode (UL L 148, str. 13).

4. Uredba št. 857/84 je določila temeljna pravila za izvajanje dajatve v skladu s členom 5c Uredbe št. 804/68 v sektorju mleka in mlečnih proizvodov.

4. Države članice lahko za iztekajoče zakupne pogodbe, pri katerih zakupnik nima pravice do podaljšanja pogodbe pod podobnimi pogoji, določijo, da se referenčna količina, ki odpade na kmetijsko gospodarstvo ali njegov zakupljeni del, v celoti ali delno prenese na prejšnjega zakupnika, če namerava nadaljevati s proizvodnjo mleka.

5. Člen 7 Uredbe št 857/84, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 590/85, med drugim določa:

5. Izvedbeni predpisi za ta člen se določijo v skladu s postopkom iz člena 30 Uredbe (EGS) št. 804/68.“

„1. V primeru prodaje, zakupa ali prenosa z dedovanjem gospodarstva se ustrezna referenčna količina v celoti ali deloma prenese na kupca, zakupnika ali dediča v skladu s podrobnimi pravili, ki jih je treba določiti.

6. V zvezi s tem člen 7 Uredbe Komisije št. 1546/88 med drugim določa:

Kadar se zemljišče prenese na javne organe in/ali za uporabo v javnem interesu, lahko države članice, brez poseganja v odstavek 3, drugi pododstavek, določijo, da je celotna ali delna referenčna količina, ki ustreza gospodarstvu ali delu gospodarstva, ki se prenaša, na voljo prejšnjemu proizvajalcu, če namerava nadaljevati s proizvodnjo mleka.

„Za uporabo člena 7 Uredbe št. 857/84 (EGS) in brez poseganja v odstavek 3 tega člena se referenčne količine proizvajalcev in kupcev, v okviru formul A in B, in proizvajalcev, ki prodajajo neposredno za porabo, prenesejo pod naslednjimi pogoji:

[…]

1. V primeru prodaje, zakupa ali prenosa z dedovanjem gospodarstva se ustrezna

referenčna količina prenese na proizvajalca, ki prevzame gospodarstvo;

2. v primeru prodaje, zakupa ali prenosa z dedovanjem enega dela gospodarstva, se ustrezna referenčna količina razdeli med proizvajalce, ki prevzamejo gospodarstvo, glede na površine, ki se uporabljajo za proizvodnjo mleka ali glede na druga objektivna merila, ki jih določijo države članice. Državam članicam ni treba upoštevati prenesenih delov, katerih površina, uporabljena za proizvodnjo mleka, je manjša od najmanjše površine, ki jo določijo. Del referenčne količine, ki ustreza tej površini, se lahko v celoti doda k rezervi;

3. določbe točk 1 in 2 četrtega pododstavka se, v skladu z različnimi nacionalnimi ureditvami, uporabljajo po analogiji za druge vrste prenosov, ki imajo primerljive pravne posledice za proizvajalce;

4. če se uporabljajo določbe člena 7(1), drugi pododstavek, in (4) Uredbe (EGS) št. 857/84, ki zadeva prenos zemljišča na javne organe in/ali za uporabo v javnem interesu oziroma za vrste kmetijskih zakupnih razmerij, ki se iztekajo in jih ni mogoče pod podobnimi pogoji obnoviti, potem se celotna ali del referenčne količine, ki ustreza gospodarstvu ali delu gospodarstva, ki se – odvisno od primera – prenaša ali je predmet neobnovljenega zakupnega razmerja, zagotovi zadevnemu proizvajalcu, če namerava nadaljevati s proizvodnjo mleka, pod pogojem, da vsota referenčne količine, ki mu je tako zagotovljena, in količine, ki ustreza gospodarstvu, ki ga prevzame ali v okviru katerega nadaljuje svojo proizvodnjo, ni večja od referenčne količine, ki jo je imel na voljo pred prenosom ali pred potekom zakupa.

Države članice lahko uporabljajo določbe točk 1, 2 in 4 za prenose, izvršene med in po referenčnem obdobju.

[…]“

7. Uredba Sveta (EGS) št. 3950/92 z dne 28. decembra 1992 o zvišanju dodatnih dajatev v sektorju mleka[7] je z učinkom od 1. aprila 1994 razveljavila in nadomestila Uredbo št. 857/84.

7 – UL L 405, str. 1.

8. Člen 7(1)Uredbe št. 3950/92 določa:

„Referenčne količine, ki so razpoložljive na gospodarstvu, se v primeru prodaje, zakupa ali prenosa z dedovanjem prenesejo skupaj z gospodarstvom na proizvajalce, ki so ga prevzeli v skladu s podrobnimi pravili, ki jih določijo države članice ob upoštevanju površin, ki se uporabljajo za proizvodnjo mleka, ali drugih objektivnih meril in kjer je primerno, v primeru dogovora med strankami. Del referenčne količine, ki ni prenesen z gospodarstvom, se doda k nacionalni rezervi.

[…]“

B – *Nacionalno pravo*

9. Zvezna republika Nemčija je uredila dodelitev referenčne količine z Milchgarantiemengenverordnung (uredba o zagotovljenih količinah za mleko, v nadaljevanju: MGV) z dne 21. marca 1994 [8], kakor je bila nazadnje spremenjena s 33. Änderungsverordnung (uredba o spremembi in dopolnitvi uredbe) z dne 25. marca 1996 [9].

10. Člen 7 MGV med drugim določa:

„3a. Če so deli gospodarstva, ki se uporabljajo za proizvodnjo mleka, vrnjeni zakupodajalcu po 30. septembru 1984 v skladu z zakupno pogodbo, sklenjeno pred 2. aprilom 1984, se odstopljene površine, ki ne presega 5 hektarjev, ne prenese nobena referenčna količina; odstopljene površine, ki presega 5 hektarjev, se na zakupodajalca prenese največ polovica ustrezne referenčne količine, vendar največ 2500 kg na hektar. To ne velja, če se zakupodajalec in zakupnik sporazumeta drugače, če zakupnik odpove zakupno pogodbo ali zakupodajalec dokaže, da sam, njegov zakonec ali njegovi otroci referenčne količine za proizvodnjo mleka potrebujejo za svoje potrebe; v takšnih primerih preide na zakupodajalca največ do 5000 kg na hektar. Referenčna količina, ki se v skladu s stavkoma 1 ali 2 prenese na zakupodajalca, se, če mu je bila dodeljena v skladu s členom 3a(1), zadnji pododstavek, in (3), prvi stavek, druga možnost, Uredbe št. 857/84 (EGS), sprosti v dobro Zvezne republike Nemčije, če se prenos izvede pred iztekom roka, ki je določen v členu 1 imenovanega pravnega akta. Prenos referenčnih količin v skladu s prvim stavkom ne vključuje referenčnih količin, ki so bile sproščene in dodeljene zakupniku proti plačilu na podlagi povezanih

8 – Milchgarantiemengenverordnung z dne 21. marca 1994 (BGBl. 1994 I, str. 586).

9 – 33. Änderungsverordnung z dne 25. marca 1996 (BGBl. 1996 I, str. 535).

določb člena 2a(4), peti stavek, in člena 2a(3) Milchaufgabevergütungsgesetz (zakona o nadomestilu dajatev za mleko).

[…]“

II – Dejansko stanje, spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

11. K. Leiprecht je 15. novembra 1980 dal v zakup 4,01 hektarjev površine, namenjene proizvodnji mleka, očetu A. Kiblerja, tožeči stranki v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: tožeča stranka).

12. Tožeča stranka, ki je medtem postala pravni naslednik svojega očeta, je 30. novembra 1992 razvezala zakupno pogodbo. Pred tem pa je sorazmerno referenčno kvoto mleka oz. referenčno količino dala v podzakup M. Ottu.

13. Zakupodajalec K. Leiprecht je nato 16. decembra 2002 pri Amt für Landwirtschaft, Landschafts- und Bodenkultur v Ravensburgu (urad za kmetijstvo, v nadaljevanju: ALLB) zahteval, naj se mu izda potrdilo o deležu referenčne količine mleka, ki mu pripada zaradi vrnitve zakupljene stvari. V zahtevi je navedel, da ni proizvajalec mleka in tudi ne namerava začeti tovrstne dejavnosti.

14. ALLB je z odločbo z dne 5. maja 2003 K. Leiprechtu potrdil, da mu je od 1. aprila 2003 dodeljena referenčna količina 4 391,28 kg na hektar zaradi vrnitve 4,0166 hektarja pašnikov, uporabljanih za proizvodnjo mleka, hkrati pa je potrdil referenčno količino za oddajo 11.817 kg s 4,08-odstotno referenčno vsebnostjo maščobe.

15. Medtem ko je podzakupnik M. Ott grajal le, da ugotovljena referenčna vsebnost maščobe ni pravilna, sta tožeča stranka in K. Leiprecht vložila ugovor zoper odločbo ALLB.

16. Regierungspräsidium Tübingen je z odločbo z dne 27. aprila 2004 zavrnil ugovor tožeče stranke. V obrazložitvi je bilo navedeno, da se za pravno presojo uporabljajo predpisi, ki so veljali 30. novembra 1992.

Zato je upoštevna Uredba št. 857/84 z dne 31. marca 1984 in ni mogoče uporabiti sodbe z dne 20. junija 2002 v zadevi Thomsen [10] o razlagi Uredbe št. 3950/92.

17. Tožeča stranka je 25. maja 2004 zoper odločbo o ugovoru vložila tožbo pri predložitvenem sodišču. V obrazložitvi v bistvu navaja, da ob vrnitvi zakupljene površine niti M. Ott niti K. Leiprecht nista bila proizvajalca mleka. Sodbo Thomson se lahko prenese tudi za primere, v katerih je treba uporabiti člen 7(1) Uredbe št. 857/84, zlasti pa za primere, v katerih je treba uporabiti izvedbene določbe za dodatno dajatev v skladu s členom 5c Uredbe št. 804/68, v katerem je pojem proizvajalca naveden v zvezi s prenosom površine in referenčne količine.

18. Land Baden-Württemberg, tožena stranka v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: tožena stranka) navaja, da v primeru prevzemnika kvot status proizvajalca mleka ni pomemben. Pojem proizvajalec v členu 7(1) Uredbe št. 857/84, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 590/84, ni omenjen. Ureditev, v skladu s katero mora pri iztekajoči se zakupni pogodbi zakupodajalec biti proizvajalec, da bi referenčno količino spet lahko dobil nazaj, se prvič pojavi v členu 7(2) Uredbe št. 3950/92.

10 – Sodba z dne 20. junija 2002 v zadevi Thomsen (C-401/99, Receuil, str. I-5775).

19. Po mnenju predložitvenega sodišča na vprašanje, ali vrnitev referenčne količine mleka zakupodajalcu predpostavlja status proizvajalca, ni mogoče jasno in nedvoumno odgovoriti na podlagi dosedanje sodne prakse. Če se na to vprašanje odgovori pritrdilno, se postavlja vprašanje, ali sme pri vrnitvi ostati referenčna količina mleka pri zakupniku, ki je zakupno pogodbo razvezal prostovoljno.

20. Iz teh razlogov je Verwaltungsgericht Sigmaringen s sklepom z dne 12. maja 2005, ki ga je sodno tajništvo prejelo 6. julija 2005, Sodišču Evropskih Skupnosti predložilo v predhodno odločanje ti vprašanji:

„1. Ali je nacionalna ureditev države članice, ki določa, da se v primeru zakupljenega dela gospodarstva referenčna količina, ki se nanaša na površine zakupnikovega gospodarstva, ki se uporabljajo za proizvodnjo mleka, vrne zakupodajalcu skupaj z vrnjenim delom gospodarstva, čeprav zakupodajalec ob vrnitvi ni več proizvajalec mleka in ne namerava začeti proizvodnje mleka niti ne namerava te kmetijske površine oddati v nadaljnji zakup proizvajalcu mleka, v skladu s členom 7(1) Uredbe (EGS) št. 857/84 in s členom 7, prvi odstavek, točke 2, 3 in 4, Uredbe (EGS) št. 1546/88?

2. Če bi bil odgovor na prvo vprašanje nikalen: ali je nacionalna ureditev države članice, ki določa, da ob prenehanju zakupnega razmerja referenčna količina ostane v celoti pri zakupniku tega dela gospodarstva, v skladu s členom 7(1) Uredbe (EGS) št. 857/84 in s členom 7, prvi odstavek, točka 4, Uredbe (EGS) št. 1546/88, tudi če je bilo zakupno razmerje razvezano prostovoljno?“

III – Prvo vprašanje za predhodno odločanje

21. V uvodu je treba spomniti, da je v okviru sodnega sodelovanja v postopku predhodnega odločanja nacionalno sodišče pristojno za ugotovitev in presojo dejanskega stanja spora, medtem ko je naloga Sodišča, da nacionalnemu sodišču razloži elemente, ki so potrebni za odločitev v konkretnem sporu. [11]

22. Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali se v skladu z ureditvijo prava Skupnosti o dodatnih dajatvah za mleko, ki je veljala pred začetkom veljavnosti Uredbe št. 3950/92 – zlasti z Uredbo št. 857/84, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 590/92, in Uredbo 1546/88 –, pri vrnitvi zakupljenega dela gospodarstva ustrezna referenčna količina za površine, ki se uporabljajo za proizvodnjo mleka, lahko vrne zakupodajalcu, tudi če ta v tem času ni več proizvajalec mleka in ne namerava opravljati te dejavnosti niti zadevne površine ponovno oddati v zakup proizvajalcu mleka.

23. V sodbi Thomsen je Sodišče ugotovilo, da se po poteku kmetijskih zakupnih razmerij v zvezi z mlečnim gospodarstvom referenčna količina, povezana z njim, načeloma lahko deloma ali v celoti prenese na zakupodajalca le, če ima ta status proizvajalca oziroma namerava proizvajati mleko ali ob poteku zakupne pogodbe razpoložljivo referenčno količino prenese na tretjo osebo, ki ima ta status. [12]

24. V postopku v glavni stvari pa je zlasti vprašljivo, ali je status proizvajalca predpostavka za prenos referenčne količine, ki je vezana na zakupljeno površino, na zakupodajalca, saj je bila sodba Thomsen sprejeta ob

11 – Glej med drugimi sodbe z dne 11. aprila 2000 v združenih zadevah Deliège (C-51/96 in C-191/97, Recueil, str. I-2549, točka 50); z dne 22. maja 1990 v zadevi Alimenta (332/88, Recueil, str. I-2077, točka 9) in z dne 3. junija 1986 v zadevi Kempf (139/85, Recueil, str. 1741, točka 12).

12 – V opombi 10 navedena sodba Thomsen, točke 41, 45 in 46.

upoštevanju Uredbe št. 3950/92, v kateri je v členu 7(1) izrecno uporabljen pojem „proizvajalec“, v nasprotju s členom 7(1) Uredbe št. 857/84, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 590/85, ki ga je treba uporabiti v tej zadevi.

25. Glede pomena te razlike je treba ugotoviti, da se Sodišče v sodbi Thomsen pri razlagi Uredbe št 3950/92 večkrat oprlo na načelo, da se lahko kmetu dodeli referenčna količina le, če ima status proizvajalca. [13]

26. To načelo izhaja že iz splošnega smisla in namena ureditve o dodatnih dajatvah za mleko [14] in ga je Sodišče, kot je pravilno navedla Komisija, uporabilo že pred sodbo Thomsen z zvezi z razlago ustreznih določb Uredbe št. 857/84. [15]

27. Zato razlaga, ki jo je Sodišče uporabilo v sodbi Thomsen in v skladu s katero se zakupodajalcu odobri referenčna količina le, če ima status proizvajalca oziroma namerava opravljati dejavnost pridelave mleka ali še naprej oddajati v zakup proizvajalcu mleka, ne temelji na besedilu Uredbe št. 3950/92, ampak na splošnem načelu o ureditvi dodatnih dajatev za mleko, ki je zlasti podlaga uredbama št. 857/84 in št. 1546/88. Ugotovitev Sodišča v zadevi Thomsen je zato treba prenesti tudi na ta primer.

28. Glede na to je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 7(1) Uredbe št. 857/84, kakor je bila spremenjena z Uredbe št. 590/85, in člen 7, prvi odstavek, točki 3 in 4, Uredbe št. 1546/88 razlagati tako, da pri vrnitvi zakupljenega dela gospodarstva ustrezne referenčne količine za površine, ki se uporabijo za proizvodnjo mleka, ni mogoče prenesti nazaj na zakupodajalca, če v tem trenutku ni več proizvajalec mleka in ne namerava opravljati te dejavnosti niti zadevnih zemljišč ponovno oddati v zakup proizvajalcu mleka.

IV – Drugo vprašanje za predhodno odločanje

29. Če bi bil odgovor Sodišča na prvo vprašanje za predhodno odločanje nikalen,

13 – Glej v točki 10 navedeno sodbo Thomsen, točki 32 in 39.

14 – Prav tam.

15 – Glej sodbi z dne 15. januarja 1991 v zadevi Ballmann (C-341/89, Recueil, str. I-25, točka 9) in z dne 17. aprila 1997 v zadevi EARL de Kerlast (C-15/95, Recueil, str. I-1961, točka 24).

predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali pri prenehanju zakupnega razmerja v skladu z Uredbo št. 857/84, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 590/85, in Uredbo št. 1546/88 referenčna količina ostane zakupniku, če je bilo razmerje razvezano prostovoljno.

30. V skladu z ustaljeno sodno prakso temelji celotna ureditev o referenčni količini na splošnem načelu, ki je določeno v členu 7 Uredbe št. 857/84 in členu 7 Uredbe št. 1546/88 ter v skladu s katerim se referenčna količina dodeli glede na površino in jo je zato treba prenašati s površino, za katero je bila dodeljena. [16]

31. Tako se referenčna količina načeloma prenaša le z zemljišči kmetijskega gospodarstva, na katera je vezana, pod predpostavko, da se ta prenos opravi v obliki in skladu s pogoji, ki so določeni v členu 7 Uredbe št. 857/84 in členu 7 Uredbe št. 1546/88. Torej pravila o referenčni količini izključujejo ločen prenos referenčne količine, razen če gre za izjeme, predvidene v pravu Skupnosti. [17]

32. V tem primeru bi se uporabila kvečjemu izjema, ki je predvidena v členu 7(4) Uredbe št. 857/84, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 590/85, za katero vsebuje izvedbene določbe člen 7(1), točka 4, Uredbe št. 1546/88. [18]

33. V skladu s členom 7(4) Uredbe št. 857/84 lahko države članice predvidijo dobropis za referenčne količine za izstopajočega zakupnika. Čeprav kot je navedla nemška vlada, Zvezna republika Nemčija sploh ni uporabila te možnosti, pa že iz besedila te določbe izhaja, da se ta nanaša na primere, v katerih želi zakupnik proizvodnjo mleka nadaljevati po poteku nepodaljšljive zakupne pogodbe.

34. Kot poleg tega izhaja iz šeste uvodne izjave Uredbe št. 590/85, je bilo to pravilo, ki ga je poleg tega treba razlagati kot izjemo od splošnega načela, da se mora referenčna količina prenesti s površino, s katero je povezana, vneseno v Uredbo št. 857/84, zato da bi se olajšale hude gospodarske in socialne posledice, ki jih lahko povzroči uporaba tega načela pri zakupniku, ki mu se zakup gospo-

16 – Glej v tem smislu med drugim v opombi 15 navedeno sodbo EARL de Kerlast, točka 17, in sodbo z dne 23. januarja 1997 v zadevi St. Martinus Elten (C-463/93, Recueil, str. I-255, točka 24); glej tudi sodbi z dne 27. januarja 1994 v zadevi Herbrink (C-98/91, Recueil, str. I-223, točka 13) in v zadevi Le Nan (C-189/92, Recueil, str. I-261, točka 12).

17 – Glej v opombi 15 navedeno sodbo EARL de Kerlast, točka 19.

18 – Glej v opombi 16 navedeno sodbo Herbrink, točka 14.

darstva izteka in namerava proizvodnjo mleka nadaljevati drugje.

35. Kot je Komisija po mojem mnenju pravilno navedla, položaj zakupnika, ki – kakor v tem primeru – prostovoljno odpove zakupno pogodbo, ob upoštevanju izjeme ni upravičen do enake zaščite kot zakupnik, ki mu poteka pogodba, nima pa pravice do njenega podaljšanja pod podobnimi pogoji.

36. Izjema v skladu s členom 7(4) Uredbe št. 857/84 v različici Uredbe št. 590/85 se v tem primeru torej ne uporabi.

37. Glede na to je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 7(1) Uredbe št. 857/84 in člen 7, prvi odstavek, točka 4, Uredbe št. 1546/88 razlagati tako, da ob prenehanju zakupnega razmerja, če je bilo razvezano prostovoljno, referenčna količina ne more ostati pri zakupniku dela gospodarstva.

38. V okoliščinah postopka v glavni stvari zato referenčna količina, ki je vezana na zakupljeno zemljišče, zaradi neobstoja vsakokratnih predpostavk ne more pripasti niti zakupodajalcu, ki nima statusa proizvajalca, niti izstopajočemu zakupniku, ki je zakupno pogodbo razvezal prostovoljno. Kot sta nemška vlada in Komisija predlagali za ta primer, je treba zadevne referenčne količine izročiti nacionalnim rezervam in jih nato na novo razdeliti.

V – Stroški

39. Stroški Nemške vlade in Komisije se ne povrnejo. Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških; povrnitev stroškov je torej stvar tega sodišča.

VI – Predlog

40. Glede na navedeno predlagam Sodišču, naj na vprašanji za predhodno odločanje odgovori:

1. Člen 7(1) Uredbe (EGS) št. 857/84, kakor je bila spremenjena z Uredbo (EGS) št. 590/85, in člen 7, prvi odstavek, točke 1, 3 in 4, Uredbe (EGS) št. 1546/88 je treba razlagati tako, da v primeru vrnitve zakupljenega dela gospodarstva ustreznih referenčnih količin ni mogoče prenesti na zakupodajalca, če ni proizvajalec mleka in ne namerava opravljati take dejavnosti ali zadevnega obrata ponovno oddati v zakup proizvajalcu mleka.

2. Člen 7(1) Uredbe št. 857/84 in člen 7, prvi odstavek, točka 4, Uredbe št. 1546/88 je treba razlagati tako, da v primeru prenehanja zakupnega razmerja, če je bilo razvezano prostovoljno, referenčna količina ne more ostati pri zakupniku.